

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

	Dnia 25 lipca 2019r.
--	----------------------

Sąd Rejonowy w G. - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Sobczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Formaniewicz

Prokurator -----

po rozpoznaniu w dniach: 25 marca 2019r., 27 maja 2019r., 22 lipca 2019r. sprawy

T. D. – s. S. i M. z domu M., urodz. (...) w G., PESEL (...), zam. na terenie W. (...) G. S.(...), (...) M., nie karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 stycznia 2006r. w G. w sklepie (...) przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w porozumieniu z M. A. i I. S. (1), co do których materiały wyłączono no do odrębnego postępowania, po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika wymienionego sklepu co do zamiaru realizacji zwartej umowy o nr (...) doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zakupu kina domowego o wartości 2.905,81 zł na szkodę L. Bank z siedzibą we W.,

tj. o czyn z art. 286§1 kk

orzeka:

1. Oskarżonego **T. D.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia tj. przestępstwa z art. 286§1 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk po zastosowaniu art. 37 a kk wymierza mu karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej dziennej stawki za równoważna kwocie 20 (dwadzieścia) zł.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) zł i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł

UZASADNIENIE

W dniu 11 stycznia 2006 r. do mieszkania I. S. (1) przyszedł M. A., który powołując się na jej znajomą I. K. i przedstawiając się jako R., zaoferował jej możliwość zarobienia. W/wym. umówili się w okolicy miejsca zamieszkania I. S. (1) w celu omówienia szczegółów. Wówczas M. A. zaproponował kobiecie aby wzięła na kredyt jakieś urządzenie, które potem zostanie sprzedane, a ona dostanie za to pieniądze. I. S. (1) początkowo wahała się, jednakże ostatecznie, nie znając szczegółów zgodziła się. Po zabraniu z domu dowodu osobistego udała się na ul. (...), gdzie w taksówce czekali na nią M. A. i T. D., którego kobieta wcześniej nie знаła. Pojechali pod sklep (...) mieszczący się przy ul (...). Gdy byli na miejscu M. A. polecił T. D. aby wszedł do środka i sprawdził jakie sprzęty są do sprzedania. T. D. spisał na kartce kilka propozycji i przedstawił je M. A.. Ostatecznie mężczyźni ustalili, że I. S. (1) ma kupić kino domowe marki S. o wartości 2.905,81 zł. Mężczyźni powiedzieli jej, że im wyższa cena towaru zakupionego przez nią na raty

tym więcej dostanie ona pieniędzy. M. A. zapewnił ją dodatkowo, że w ciągu 72 godzin zaciągnięty przez nią kredyt zostanie spłacony.

dowody: wyjaśnienia I. S. k. 2-3, 24- 27, 66-68, 356- 357, zeznania M. W. k. 42 – 43 odczytane k. 357v;

Kobieta weszła do sklepu, gdzie zawarła umowę kredytową nr (...) z L. Bank z siedzibą we W. na zakup kina domowego na kwotę 2.905,81 zł. Po dokonaniu zakupu obsługa sklepu wyniosła kino domowe na zewnątrz. Wówczas podjechała taksówka. M. A. wraz z kierowcą taksówki zapakowali sprzęt do bagażnika i z I. S. (1) pojechali na parking przy sklepie (...), gdzie czekał już na nich T. D.. M. A. powiedział, że wróci za piętnaście minut. Kobieta wysiadła z auta i oczekiwała na jego powrót w towarzystwie (...). Po krótkiej chwili T. D. podszedł do jednej z taksówek stojących na postoju i odjechał. I. S. (1) pozostała sama. Po dłuższym czasie oczekiwania postanowiła wrócić do domu. Wracając dowiedziała się od I. K., że był u niej nieznany mężczyzna odpowiadający rysopisowi M. A., który dopytywał ją czy zna kobiety, które są emerytkami i które chciałyby sobie dorobić. I. K. podała mu wówczas adres I. S. (1).

dowody: wyjaśnienia I. S. k. 2-3, 24- 27, 66-68, 356- 357, zeznania M. O. (poprzednio M.) k. 356v, 15-16, zeznania A. Z. k. 35, odczytane k. 357v, zeznania A. B. k. 49, odczytane k. 357v, zeznania I. K. k. 52 – 53 odczytane k. 357v , zeznania M. W. k. 42 – 43 odczytane k. 357v, umowa kredytowa k. 18-21;

I. S. (1) spłaciła kredyt zaciągnięty na zakup kina domowego.

dowody: wyjaśnienia I. S. k. 2-3, 24- 27, 66-68, 356- 357, zeznania A. B. k. 49, odczytane k. 357v , informacja z L. Banku k. 377;

T. D. (lat (...)) jest rozwiedziony, nie ma nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe. Z wykształcenia jest technikiem maszyn przemysłowych. Jest zatrudniony w zakładzie produkcji spożywczej w M. na terenie W.. Z tego tytułu miesięcznie osiąga dochód w wysokości 1200 euro. W przeszłości nie był karany sądownie.

dowody: dane oskarżonego k. 301, informacja o karalności k. 308;

T. D. nie przyznał się do postawionego mu zarzutu i wyjaśnił, że zna M. A., który kiedyś mieszkał u niego w mieszkaniu przy ul. (...) w G.. Nie zna natomiast I. S. (1). W styczniu 2006r. nie mieszkał już przy ul. (...), nie miał kontaktu z M. A.. Zdarzenie, którego dotyczy postępowanie miało prawdopodobnie miejsce w dniu, w którym wyjeżdżał do W.. Zaprzeczył aby w dniu 11 stycznia 2006 r. jechał taksówką, czy był w sklepie (...). Podał, że nie ma żadnej wiedzy odnośnie umowy kredytu zawartej w L. Banku na zakup kina domowego. I. S. (1) nie przekazała mu takiego kina domowego. Wyjaśnił, że we W. przebywa od 12 lub 13 stycznia 2006 r. Przyjechał samochodem. Pozwolenie na pracę otrzymał pewien czas po przyjeździe.

wyjaśnienia T. D. k. 301v – 302, odczytane k. 356;

Sąd odrzucił jako niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego T. D. ponieważ pozostawały one w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka I. S. (1). Sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować wypowiedzi w/wym. świadka. I. S. (1) nie miała bowiem żadnych racjonalnych powodów aby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego. Nie byli oni w żadnym konflikcie, wcześniej nie znali się. Świadek sama spłaciła kredyt zaciągnięty na zakup kina domowego. Do tego jej zeznania znajdują oparcie w uznanych za wiarygodne zeznaniach kierowcy taksówki M. W. (2) i I. K.. I. S. (1) w sposób szczegółowy opisała wygląd oskarżonego. Pomimo, że wcześniej się nie znali miała sporo czasu oby dokładnie mu się przyjrzeć. Nie miała ona też wątpliwości przy rozpoznaniu go na okazanych jej fotografiach. Poza charakterystyczną brodą I. S. (1) zapamiętała szereg innych cech wyglądu oskarżonego, które podała do protokołu przesłuchania.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego nie można też przeoczyć, że podniesione przez I. S. (1) okoliczności odnośnie roli T. D. w wyłudzeniu kredytu na zakup kina domowego w żaden sposób nie zwalniały od odpowiedzialności jej samej. I. S. (1) opisała sytuację jak ją zapamiętała, nie próbowała też umniejszać swojej roli w zdarzeniu.

Sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować zeznania świadków M. O. (2) (poprzednio M.), A. B. (2) i A. Z. (2). Zeznania tych osób były jasne, klarowne i wzajemnie ze sobą korespondowały i się uzupełniały. Świadkowie ci składali zeznania odnoszące się do wykonywania swoich obowiązków zawodowych.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wobec treści uznanych za wiarygodne zeznań i odczytanych wyjaśnień I. S. (1) oraz zeznań I. K. i M. W. (2), sąd odrzucił jako niewiarygodne wyjaśnienia złożone w sprawie (...) przez M. A. i odczytane na rozprawie w niniejszej sprawie. W ocenie sądu wypowiedzi te miały na celu wyłącznie przedstawienie wersji korzystnej dla niego i T. D.

Nie miały znaczenia dla sprawy zeznania świadka R. M.. Nie miał on żadnej wiedzy o okolicznościach niniejszej sprawy.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, pism i protokołów zgromadzonym w toku postępowania, uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Zdaniem Sądu na podstawie zebranego materiału dowodowego wina oskarżonego została wykazana w sposób nie budzący wątpliwości.

Art. 286 § 1 kk penalizuje zachowanie polegające na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, przy czym sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Oszustwo jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Oznacza to, że zamiar powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie sprawcy przestępstwa oszustwa wiąże się z wykazaniem, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (zob. Ewa Monika Guzik – Makaruk, Emil W. Pływaczewski, Komentarz do art. 286§1 kk lex.online.wolterskluwer.pl, postanowienie Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2011 r., II KK 181/10 OSNKW 2011, nr 3, poz. 27).

Sąd przyjął, iż zachowanie T. D. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 286§1 kk ponieważ w dniu 11 stycznia 2006r. w G. w sklepie (...) przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w porozumieniu z M. A. i I. S. (1), co do których materiały wyłączono no do odrębnego postępowania, po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika wymienionego sklepu co do zamiaru realizacji zwartej umowy o nr (...) doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zakupu kina domowego o wartości 2.905,81 zł na szkodę L. Bank z siedzibą we W..

Wina oskarżonego T. D. co do zarzucanego mu czynu, nie budzi żadnych wątpliwości i została, zdaniem Sądu, udowodniona w sposób dostateczny. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, w konkretnym celu – uzyskania korzyści majątkowej, działając w ramach uzgodnionego podziału ról i będąc w pełni świadomym działań podejmowanych przez I. S. (1) i M. A. mających na celu wprowadzenie w błąd pracownika sklepu co do zamiaru spłaty rat za udzielony kredyt. Okoliczność, że I. S. (1) ostatecznie sama spłaciła przedmiotowe raty nie zwalnia bynajmniej oskarżonego od odpowiedzialności.

Wskazać przy tym należało, że obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna realizacja znamion określonego przestępstwa, lecz także sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz wystarcza, że występują oni w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając co najmniej bezpośrednio sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu [wyrok SN z dnia 19 czerwca 1978 r., I KR 120/78, OSNKW 1978, z. 10, poz. 110].

W świetle ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego nie ulegało wątpliwości, że osobą, która zawarła umowę była I. S. (1). Nie mniej jednak okoliczności sprawy wskazywały jednoznacznie, że działała ona w porozumieniu z M. A. i T. D..

Przestępstwo z art. 286§1 kk zagrożone jest karą od sześciu miesięcy do ośmiu lat pozbawienia wolności.

Do okoliczności obciążających przy wymiarze kary wobec T. D. sąd zaliczył jego działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Na korzyść oskarżonego sąd potraktował jego wówczas młody wiek i uprzednią niekaralność.

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że wobec oskarżonego na podstawie art. 286§1 kk i po zastosowaniu art. 37a kk należało orzec karę stu dwudziestu stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej dziennej stawki za równoważna kwocie dwadzieścia złotych.

Wymiar tej kary odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. W ocenie Sądu w odniesieniu do oskarżonego kara grzywny, a zatem kara najłagodniejszego rodzaju przewidziana za przypisane jemu przestępstwo ma szansę spełnić cele kary i jednocześnie rodzaj i wymiar tej kary nie przekraczają stopnia jego winy. W ocenie Sądu kara orzeczona wobec oskarżonego zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

Sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983r. poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego T. D. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 240 zł zaś na podstawie art. 627 kpk obciążył go wydatkami postępowania uznając, iż uzyskuje on dochody pozwalające na zapłatę należności sądowych w kwocie 1350 zł.